

Ceva se întâmplă!

Casa e plină de luminițe înșirate și de hârtie magic foșnitoare. Și nu se știe de unde, chiar în mijlocul ei a apărut un fel de tufiș de ace verzi pe care Dănuț îl umple cu bulbuci colorați de sticlă.

E clar, ceva se întâmplă. Dar ce fel de ceva?

Chiar și jucăriile sunt foarte ocupate.

— Ce faceți aici? De ce arată casa așa? Ce se întâmplă?

Jucăriile îi aruncă priviri mirate, dar se întorc înapoi la hârtiile lor.

Doar Marțianul îi răspunde fără să-și ridice ochii de la ce face.

— Nu este evident? Ne pregătim să vină Moș Crăciun!

— Aha, înțeleg, spune Pernuța.

Totul avea sens acum. Cu o mică-singură-neimportantă problemă...

Cine este acest
Moș Crăciun?

Pernuța nu are habar, așa că se tot uită după alte jucării, mai puțin ocupate. Poate o vor lămuri ele.

Merge mai departe.

– Voi ce știți despre Moș Crăciun?

Roboțelul și zebra îi răspund în cor:

– Toată lumea știe că are...

...o curea lată, verde...

...multe jucării...

...și un sac enorm!

...pentru toți copiii!

Pernuța nu mai
gândește nimic
în sinea ei.
Este terifiată!!!

Pernuței îi vine o idee cârlionțată!

Adună repede cele necesare
pentru planul ei:
un braț de beteală încălțită
și câte balonașe alunecoase
de sticlă poate duce.

Apoi, un alt braț de lumină
magice, și ele încâlcite,
un kilometru de panglică
și, evident, creionul roșu
pe care îl ascute bine-bine.
Să-i fie la îndemână în caz
de nevoie.

De undeva, de departe,
se aude un clinchet.

Cli-clin-cling

Pernuța ciulește bine urechile.
Un alt clinchet mai tare.

Cli-clin-cling

Pernuța pricepe că se apropie ceva.

Alt Cli-clin-cling

și un

HO-ho-ho-hooooooooo!

luuung și suspect de vesel.

Un buf, un scârț
și cineva este deja în cameră.

Pernuța încremenește!

